

Tôi đã đọc câu này ra rớt nhieu lòn - cớ trăm lòn - đừng chớ cớ mình không hiểu lòm!

Hãy quên quá khứ ...

Tôi hỏi ngoi, CSVN không ngừng kêu gọi người Việt hãy quên quá khứ đau đớn ng v t ng lai. Trong Tâm Sinh Lý học, quên quá khứ là chuyện không thể làm được. Cái gì đã đi vào bộ não thì sẽ ở đó cho đến khi con người lìa đời? Một đôi khi chúng ta sống hay tình thần có thể làm gián đoạn dần dần truy cập của hệ thống thần kinh. Nhưng khi hệ thống thì người ta vẫn như cũ. ... Ngày nay, với tất cả thành tựu của con người trong môi trường sống, vẫn minh trong cửa kính cửa sổ thì tình thần là nhớ quá khứ đau tranh của cả mấy ngàn năm không chỉ qua những thành công mà chính là những thất bại. Thế thì tại sao phải quên quá khứ?

Nhưng "hãy" quên cái quá khứ nào? - Có phải người công nhân muốn nói đến cái quá khứ tù đầy trong những trại cải tạo không biết ngày mai, biết số phận của ngày mà vẫn phải cảm nhận "cách mạng" đã khoan hồng? Có phải người công nhân muốn nói đến cái quá khứ của gia đình bỏ hăm dọa đẩy lên vùng kinh tế mới để nhà cửa còn lại cho "cách mạng" tích tụ và khi trở về phải gánh vác những hậu quả, trên vỉa hè của chính nhà cửa mình? Quá khứ hối hận hay bực bội là tất cả thì đi kiếm tiền tiêu tưng, thân bại danh liệt, tài sản tích tụ, thân tù đầy? Quá khứ hối hận trên biển cả, khi đi tìm trong biển Thái, Lào mà mới gia đình người Việt ngày nay ở hỏi ngoi đi có 1 câu chuyện nhớ là một phần đi... xa hơn nữa, có phải người công nhân muốn nói đến cái quá khứ của cuộc cách mạng đưa cả năm 1954 đã hành quyết hàng chục ngàn người hay là cuộc chiến tranh tiếp tục 5 ngàn người vào Tết Mậu Thân tại Huế năm 1968? Người cũ, có những quá khứ không nên quên bao giờ chúng ta nhận được cách mạng mùa Thu, Địch Thắng Mùa Xuân, những hy sinh vô bờ bến của Hàng Quân Liên Xô và Trung Quốc...?

Một lòn nghĩ về lịch sử oai hùng của dân tộc và những hy sinh của tiền nhân trong công cuộc dựng nước và giữ nước là tôi thấy hạnh phúc và sung sướng. Nhưng không phải quá khứ nào cũng huy hoàng và không có lý do gì tôi chỉ nên nhớ những huy hoàng ấy và bỏ qua những sai lầm mà một phần chúng ta. Còn nhớ để quên quá khứ mà một trí thì hiểu ng v t ng lai để làm gì?

Ngày Tết-Nam ngày nay, nhiều người đã muốn quên quá khứ mà quên đi sự đau khổ. Có người còn muốn quên cả hiện tại. Phải chăng đây cũng là phần của hiện tại ng hút xách, ăn nhu, chớ nông? thêm vào đó chính quyền còn giúp cho đi đa số dân chúng mất

Hãy Quên Quá Khứ Đủ Hết Mọi Việc Tốt Đẹp Của Bạn

Tác Giả: Võ Trang

Thứ Sáu, 18 Tháng 12 Năm 2009 06:06

cuộc sống phôi vọt lên với niềm vui mãnh liệt hàng ngày mở ra và mở ra những niềm vui giáo dục tốt đẹp nào đó không có thời gian nghỉ ngơi quá khứ hay những niềm vui đã qua rồi?

Hãy xóa bỏ hận thù...

Có lẽ người nói câu hãy quên quá khứ đủ hết mọi việc tốt đẹp của bạn muốn nói là hãy xóa bỏ hận thù đủ hết mọi việc tốt đẹp của bạn? Vì quá khứ là một "hiện thực" khách quan nên không thể quên được. Nhưng hận thù là sản phẩm của tâm thức con người nên con người có thể khắc phục được. Hận thù đã dẫn đến thù hận làm cuộc sống máu me đau đớn. Hận thù làm tâm linh ta khốn khổ, cuộc sống mất đi cái hồn nhiên vô giá và những tình cảm... và ngay cả sau khi trở về quê hương, cái bàn tay nhuốm máu ấy vẫn không bao giờ rửa sạch...

Nhưng chính người sống ở Việt-Nam đã lấy hận thù để làm cách mạng. Có cái lòng hận thù nào đó giáo dục cho con cháu thế này: hôm qua dân quân ta bắn rơi 2 máy bay của Mỹ Ngụy. Hôm nay dân quân ta lại bắn rơi thêm 3 chiếc nữa. Vậy thế nào của ta đã bắn rơi bao nhiêu chiếc nữa? Họ đã lấy hận thù để tiêu diệt tất cả các đảng phái không cùng chính kiến với họ. Sau khi toàn thế giới miền Nam, thay vì dùng cái cờ đỏ búa liềm vàng này để nêu cao chính nghĩa dân tộc và hòa giải quốc gia, họ nhìn đâu cũng thấy toàn kẻ thù. Cái tâm lý bần hàn và sợ hãi của họ đã làm họ phải quy thuận về môn tôn giáo trong vòng 10 năm đó. Họ u quỵ thì người ai cũng biết, nước Việt-Nam đã trở thành 1 trong 10 nước nghèo đói nhất của thế giới. Đánh đảng để cứu tâm của con người qua những vết thương nhân đạo, chính họ cũng phải nhìn lại kinh tế cho huy thiêu hiện thực, họ đã từng được chứng minh qua các cuộc cách mạng ở Liên Xô và Trung Quốc. Nhưng khi tình hình đã được khắc quan hơn những người trao đổi với bên ngoài, họ trở lại nhìn thấy thêm kẻ thù, thế chính người dân của họ, những đảng chí mà cách đâu không lâu đã hy sinh cuộc đời cho sự nghiệp "giải phóng" dân tộc do họ khởi xướng. Ngoài những lòng thù ghét, họ đã đặt thêm những kẻ thù trong những "diễn tiến hòa bình" - nỗi lo sợ và nỗi buồn tẻ đã mâu thuẫn với chính danh xưng của những biến chuyển mà nghe ra rất khách quan trong phát triển tự nhiên của con người. Họ khuyên người ta hãy quên quá khứ, xóa bỏ hận thù nhưng chính họ thì không bao giờ, - vì hận thù vẫn là sản phẩm, là linh hồn, là nền tảng của sự an toàn trong tư tưởng và lý luận của những người sống ở Việt-Nam khi đi làm các việc!

Nhưng có những hận thù nào ta không nên quên chẳng? cho dù cả ngàn năm sau? những hận thù của 2 bà Trưng Trưng Trưng Nữ tử các anh hùng liệt sĩ nhà tan mà rời đi cùng với những

những xu hướng sông tở vớ n? Trong đờ u tranh cho Chớ Nghĩa Xã Hớ i, ngớ i vô sớ n có nên quên mớ i thù không đờ i trớ i chung vớ i bớ n tở bớ n bóc lột? Không hớ n thù thì làm gì có cách mớ ng? nhớ ng ai còn phân vân vớ i tính chuyên chính vô sớ n này thì cớ tìm đờ n ông Tô Huy Rớ a đờ nghe lớ i giớ i thích. ... Hay là chớ có ngớ i cớ ng sớ n mớ i đờ c quyớ n hớ n thù?

Mớ i đây thôi, trong bài diớ n văn đờ c trớ c Quớ c-Hớ i Hoa Kớ , bà Thớ Tớ ng nớ c Đờ c đã nói gì? Cớ n nhớ c lớ i, bà Merkel đã sớ ng và lớ n lên trong xã hớ i cớ ng sớ n Đông Đờ c mà vớ n trớ thành Thớ Tớ ng cớ a nớ c Đờ c thớ ng nhớ t là mớ t bớ ng chớ ng cớ a sớ xóa bớ hớ n thù: "Nhớ ng đờ ng có ai nhớ m lớ n: Khoan dung không có nghĩa là thớ nào cũng đờ c. Không khoan dung vớ i nhớ ng ai không tôn trớ ng và chà đờ p các quyớ n vô giá cớ a con ngớ i".

Xóa bớ hớ n thù không có nghĩa là đờ ng lớ vớ i tớ i ác. Không chớ u nhìn thớ ng vào cái gì đã gây ra hớ n thù nhớ ng chớ biớ t kêu gớ i xoá bớ , cũng nhớ hớ kêu gớ i đoàn kớ t nhớ ng không chớ cho thớ y cái gì đã gây ra chia rớ là mớ t sớ lớ ng gớ t đờ u trớ và rớ tiớ n !.

Đờ hớ ng vớ tớ ng lai...

Có ai trong chúng ta sớ ng mà không đờ hớ ng vớ tớ ng lai?. Ngay cớ trong tu đờ ng cá nhân cũng đờ cho mớ t sớ ra đi thanh thớ ng khi tở giớ cuớ c đờ i. Tớ t cớ ngớ i Viớ t chân chính đờ u mong muớ n thớ y đờ c mớ t nớ c Viớ t-Nam giàu mớ nh, công bớ ng và nhân bớ n. Nhớ ng mớ t lớ n nớ a chúng ta đang nói vớ mớ t tớ ng lai nào? Mớ t sớ thành cớ ng cớ a Chớ Nghĩa Xã Hớ i tớ i Viớ t-Nam và trên toàn thớ giớ i? Quên quá khứ đờ hớ ng vớ tớ ng lai trong diớ n đờ ch cớ a nhà cớ m quyớ n CSVN là quên hớ t (nhớ ngớ i mớ t trí?) và chớ p nhớ n trớ vớ làm viớ c cho hớ . "Bớ ng lòng đi em vớ vớ i quê hớ ng". Nhớ ng ngớ i cớ ng sớ n Viớ t-Nam đã nói rõ ràng rớ i: yêu nớ c là yêu Chớ Nghĩa Xã Hớ i. Danh tở "đoàn kớ t" có nghĩa là tở bớ vớ trí chớ ng đờ i hoớ c không đờ ng chính kiớ n đờ trớ vớ đờ i sớ lãnh đờ o cớ a hớ . Không có hòa hớ p hòa giớ i gì cớ . Hãy thành thớ t vớ i nhau nhớ chút liêm sớ còn lớ i mà chúng ta đờ u hiớ u: không ai có tở cách mớ c cớ vớ i chớ đờ CS hiớ n nay cớ !

Tôi không tin là cho đờ n bây giớ nhớ ng ngớ i gớ i là Viớ t Kiớ u Yêu Nớ c vớ n chớ a biớ t mình đang nói cái gì? Xin các Viớ t-Kiớ u Yêu Nớ c đờ ng lớ a đờ i thớ hớ trớ ngày nay vì hớ không có cớ hớ i đờ kiớ m chớ ng. Xin đờ ng tiớ p tở c làm đờ bớ n nhớ ng ý tớ ng cao đờ p cớ a lòng nhân đờ o,

tình quê họ ông là họ ông giá trị cao quý của dân tộc. Nhưng một lũ người như con đà điểu cúi đầu vào cát? - họ ông ngông cuồng là Việt Kiều yêu nước đi về Việt-Nam xây vài lập học, đào vài cái giếng rồi giáo dục họ ông ngông cuồng Việt khác cũng nên yêu nước như mình... Chính người viết bài này cũng đã và đang gọi tên về Việt-Nam để giúp đỡ bạn bè thân nhân họ ông của mình... họ ông yêu nước và "chính là" lòng nhân đạo khác nhau rất nhiều!. Hãy nhìn cho rõ cái nguyên nhân chính đã đưa đến tình trạng hiện nay. Đó là họ ông quên đi một chỗ để chính trị là thời đang ngụy trị trên cái quê họ ông hiện nay. Con đường đi đã sai lầm rồi thì càng đi càng xa cái đích dù đi bằng cách nào đi nữa. Trong một tiêu cực, càng đi càng lãng phí, càng phá hoại nếu chúng ta đã nhìn thấy xã hội hiện nay. Dù có bao nhiêu nghẹn ngào, bao nhiêu "rà soát" cũng chỉ là "mặt dân" mà thôi.

Chính cái chỗ để chính trị này trong hơn 30 năm qua đã đưa đến một tình trạng tồi tệ, cái thế là so với các nước khác trong vùng. Trong lãnh vực xã hội, chính cái chỗ để chính trị này đã tạo ra 1 giai cấp thế hệ trẻ mà gì đây chính khác gì một lũ người băng đảng, bao che cho nhau và sống trên mồ hôi nước mắt của tuy nhiên đã đa số người dân còn lại. Cái họ ông quên đi chỗ để chính trị này đã và đang thấy thì các quốc gia đi theo cùng một chỗ để chính trị. Tại Việt Nam, để bỏ quên quy định, băng đảng này đi với các thế lực công nghiệp thì lý do run sợ họ ông đi với chính người dân họ ông của mình thì thế hệ tay chân áp. Người công nhân nói rất rõ: chỗ để nào cũng là chỗ để để tài của giai cấp thế hệ trẻ. Trong chỗ để XHCN, đó là giai cấp vô sản. Cho nên chỗ để XHCN là chỗ để để tài của giai cấp vô sản. Người công nhân công nghiệp khi họ ông đi theo đuôi họ ông ráng gọi thích tính dân chủ thì số của chỗ để công sản.

Nhưng thế thì chúng ta thấy gì? - chỗ để của họ ông ngày nay quên là chỗ để để tài của 1 giai cấp lãnh đạo, họ ông không phải vô sản mà là 1 lũ người siêu thị số, để bỏ quên về một cách công khai bởi họ thế hệ chính trị và chính quyền. Điều này không chỉ thấy ở Việt-Nam mà trong hiện tại của tất cả các nước công nhân ngày nay. Trong kinh tế, vào quy định số có, họ ông thì tài sản của các quốc gia vào trong tay tập đoàn lớn họ ông của họ. Cho nên nhóm bè đảng lãnh đạo của bọn họ rất giàu trong khi quốc gia thì vẫn đói và tuy nhiên đã đa số người dân thì vẫn nghèo đói. Trong chính trị, băng đảng của họ ông có quy định không khác mấy thế lực của họ ông lãnh chúa... cái chỗ để như cha truyền con nối là họ ông ngông cuồng, thách thức với lý tưởng tri thức của con người. Nếu họ ông vẫn còn đó và có lẽ phải còn chờ lâu nữa cho đến khi trình độ dân trí của dân ta đủ mạnh mẽ thì thế hệ họ ông khó khăn và số họ ông của cuộc sống thì xã hội sẽ tiếp tục như vậy. Đó là cái thế hệ lại mà Người Việt Yêu Nước muốn họ ông về? Còn nếu không, hãy quên bớt đi quá khứ nào cũng để họ ông về 1 thế hệ người vô dụng thì nếu người nói không mù quáng là có ý xem thế hệ họ ông năng phán đoán của người nghe rồi. Một số người Việt khác quên quy định họ ông yêu quê hương bằng một con đường hợp tác khác, như con đường của một Tôn thất Thế hệ thì tôi chỉ còn biết thế hệ họ ông là hai câu thế lực của Phan Văn Tr:

*Anh họ ông Tôn Quy định anh có biết?
Trai ngay thế chúa gái thế họ ông...*

Vào lúc mà tôi có bạn đã chết, đang bận rộn trên chính quê hương của mình, đã vùi thân trong Thái Bình Dương bao la, trong những bìa rừng âm u ở Thái, Lào hay đang lúc đang trên những mảnh đất xa lạ nào đó ở Châu Phi, ở Trung Đông... so với họ tôi may mắn hơn nhiều. Hơn 30 năm đã qua. Vì nhiều lý do: an ninh bản thân và gia đình, an toàn khi có dịp về thăm quê nhà, miền cực Tây, manh áo gấm khi tôi đã vô tình im lặng và tránh né. Giờ đây tóc đã hai màu, còn chút tình mà vẫn không dám nói thì đời đời bao giờ? Riêng đời với các chiến sĩ VNCH trong đó có hàng cha anh chú bác của tôi, những người đã chết cho cho một chính nghĩa đã bỏ chết và chết bao giờ để nhìn nhận, họ sẽ được những người CSVN viết lên trong lịch sử những trang đời... tôi có thể nào quên họ, quên cái quá khứ có sự hy sinh vô bờ và cô đời của họ? Trong thế do của hôm nay tôi vẫn nên tiếp tục "hy sinh", không nên nói lên những khát vọng của những người bạn, của đời đã đã sống sống bào kém may mắn hơn tôi để giữ an toàn và phồn vinh cho thiêu sống còn lên chết những đời đời? Tôi không có thể cách để khuyên mọi người nên nói như tôi nói. Những tôi sẽ cảm thấy họ thẹn khi khuyên họ không nên làm như thế bởi vì với tôi, viết là để công bằng lên đời cho đời chút ân tình mà tôi đã nhận, dù chết là người của một thế giới khác, những một người bạn của chúng tôi có nói, sẽ không để sống sống sống sống cho một mùa đông băng giá này!